

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1561. usque ad annum 1562

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118596

§. 55. Quidam Valentinensis Præsulis libri damnati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66624](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66624)

Dionysio Divi Pauli discipulo habitæ: Sæcul. XVI.
A.C. 1561.
 ea enim adhuc ætate hic idem Sanctus Gallis fidem annuntiasse credebatur: Denique proposito Sancti Ludovici exemplo, ac fidei suæ studio Regem exorabat Facultas, ut Regis Christianissimi nomen non portet vacuum, ac populum suum in Religione, quam a suis Majoribus hausit, conservet, atque ita Regnum moderetur, ut Ecclesia Gallicana in pristina sua Religionis disciplina perseveret, nullaque innovatio illuc introducatur.

§. LV.

Quidam Valentiniensis Præsulis libri damnati,

Die quinta Mensis Augusti eadem Facultas plures damnabat propositiones, quas ex Joannis Montluci Valentiniensis Episcopi libris ad suos Diœcesanos inscriptis extrahebat, illæque propositiones numero erant septem decerptæ ex libro, cui titulus: *Christiana monita Valentiniensis Episcopi de fidei præceptis, & Sanctis Sacramentis unacum duabus epistolis, quarum prima continet exhortationem pro cujusque conditionis hominibus ad meditationem, & præceptorum Dei observantiam: altera vero solennes supplicationes, & publicas pœnitentias Christiane exercendi methodum complectitur, præter quosdam*

*Argentre
p. 296. & seq.*

Sæc. XVI.
A.C. 1561.

dam sermones circa fidei articulos, atque orationem Dominicam, & denique quaedam preces ex Ecclesiæ orationibus decerpas pro Valentina, & Augostadiana Diœcesi. ()*

Porro harum propositionum prima sequenti perstringitur censura: *Licet loci illi e Sacra Scriptura sumantur, quia tamen non producantur secundum sensum Spiritus Sancti ab Ecclesia receptum, & ab adversariis citari soleant contra honorem Sanctis debitum, contra usum, & venerationem imaginum, contra Sanctitatem Templorum materialium: hinc ea propositio captiose etiam ex ipso contextu inducit simplices in errorem.*

De secunda ita censet Facultas: *subiuncta ratio falsa est, & aperte explicans, non fuisse in veteri lege, nec esse in nova dies alios aliis sanctiores, est hæretica.*

Tertiæ censura est hæc: *illa propositio quoad modum restitutionis rei alienæ, & famæ, quia obligat pœnitentem ad se sine necessitate prodendum, est falsa, & tale præceptum, aut Consilium Sacerdotis quoad modum illum est contra jus naturæ.*

Circa quartam dicitur: *quoniam hæc propositio particulatim commendat omnem statum*

(*) Hic liber cum Regis privilegio Parisiis apud Vascofanum Anno Christi millesimo quingentesimo sexagesimo primo typis prodiit.

statum hominum precibus audientium, & eo usque rem producit, ut pro infirmis in Sæcul. XVI.
A.C. 1561.
 agonia moneat preces esse fundendas, ut in fide Christi decedant, non sine magna suspicione omittit, preces esse fundendas pro defunctis secundum ritum Ecclesiæ, & ex consequenti suspectum se reddit Auctor de Purgatorio.

Propositio quinta, inquit Facultas, prohibens eos, qui sibi sunt conscii alicujus culpæ, adesse huic Sacro Mysterio Missæ, est falsa.

Sexta autem, quæ novum fidelibus Eucharistiam sub utraque specie administrandi modum Gallice præscripsit, hac notatur censura: Hæc nova forma publice laicis administrandi Sacramentum Eucharistiæ lingua vernacula verbis consecrationis, & sub utraque specie duplicem continet errorem, explicite quidem Nestorii damnatum in Concilio Ephesino, ante mille, & centum annos celebrato, & Hussitarum, & Bohemorum in Concilio Constantiensi: implicite vero videtur continere hæresim Lutheri, & sequacium existimantium præsentiam Corporis Christi in Sacramento in solo ejus usu contineri.

De septima dicitur: Hæc admonitio infirmis facta in periculo mortis est valde diminuta, & maxime suspecta de Satisfactione, & Purgatorio, præsertim cum
 in

Sæcul. XVI. A.C. 1561. *in toto hoc libro nusquam meminerit Pur-*
gatorii.

Denique totus hic liber, utpote continens propositiones falsas, schismaticas, erroneas, & hæreticas, in quo multa etiam nata opportunitate omittuntur instructioni Christianorum necessaria, ut in præparatione ad Sacramentum Eucharistice nulla fit mentio Confessionis auricularis: in tractatu de infirmis in agonia visitandis nulla similiter fit mentio Confessionis Sacramentalis, in quo libro etiam nihil de Sacramento Confirmationis, & Ordinis, & proinde non satisfacit Auctor titulo, in quo proposuit, se dicturum de Sacramentis, in quo etiam libro nusquam fit mentio præceptorum Ecclesie, venerationis Sanctorum, precum faciendarum pro defunctis, hinc est perniciosus, & quam citissime comprimendus, tantum abest, ut domi a Diocesani, aut quibusvis aliis sit legendus.

Sub idem tempus quinque aliæ damnabantur propositiones, ex nonnullis ejusdem Episcopi sermonibus excerptæ, quarum quædam de Religionis articulis, aliæ vero de peccatis contra decem Decalogi præcepta pugnantibus agebant: insuper quosdam errores a Facultate damnatos effutiebat præfatus Episcopus in quodam sermone ad Valentinensem Clerum circa Annum Christi millesimum quingentesimum

Sæc. XVI.
A.C. 1561.

tesimum quinquagesimum septimum habito, qui etiam Anno Salvatoris nostri millesimo quingentesimo quinquagesimo octavo typis vulgatus est. Ex his prima *propositio*, inquit *Facultas, est captiosa, & diminuta, quæ cum Lutheranis videtur tollere nostra bona opera, & solis Christi meritis attribuere.*

Altera, in qua dicitur, quod Magistratus melius faceret, si nullum ad jusjurandum cogeret, *est falsa, & contra rationabilem consuetudinem, & formam interponendi juramentum in contractibus humanis firmandis.*

Tertia videtur revocare populum a precibus publicis. Quarta, ut loquitur facultas, *sub prætextu reprehendendi abusus in modo orandi, captiose contra Sacram Scripturam, contra laudabilem consuetudinem Ecclesiæ, & Christianorum videtur avertere populum a devotione orandi ex consuetudine, & orandi ex præscripto certo precum numero.*

Circa quintam propositionem, in qua Author asserit, quod nos Christiani a Judæis tantum in hoc differamus, quod hi Sabbatum, nos autem diem Dominicam sanctificemus, Facultas eandem censuram esse ferendam pronuntiat, qua secunda prioris libri propositio fuit perstricta.

Sæcul. XVI.
A. C. 1561.

Pariter alius ejusdem Præfulis liber, qui Anno post Christum natum millesimo quingentesimo sexagesimo primo Parisiensibus literis excusus prodit, censura notabatur, illique libro sequens erat Titulus: *Valentinensis Episcopi sermones in orationem Dominicam unacum pluribus orationibus, quæ ex Ecclesie orationibus sunt depromptæ*: cum ergo hic liber propositionibus falsis æque, ac scandalosis scateret, easdem Facultas ad quinque contraxit, quarum prima declaratur Sacris literis contraria, captiosa, ac consentiens errori Lutheri olim damnato, qui asserit, quod in omni opere bono homo mere passive se habeat, tertia pars est etiam contra Sacram scripturam.

Circa secundæ propositionis censuram Facultas remittit Lectorem ad notam, qua primam propositionem ex prioribus sermonibus decerptam perstringebat. Tertia propositio, in qua dictum: *si id in nobis respicimus, quod est in nobis, non audemus comparere coram Deo*, a Facultate censetur esse falsa, sic generaliter prolata.

Eadem quoque censura notatur quarta, quæ ita sonat: in nobis nihil est, quod emendari non meretur. In quinta propositione Author ita discurrebat: *qui per fraudes, dolos, rapinam, & violentiam*
bona

bona hujus sæculi quæerunt, Deum offendunt, & Blasphemant, quotiescunque petunt a Deo panem quotidianum. Hæc propositio declaratur falsa.

Sæcul. XVI.
A.C. 1561.

Denique postremus circa peccata contra legis præcepta liber, in quo hujus Prælati sermones continebantur, pariter fuit condemnatus, atque præfatæ censuræ ineunte anno sequenti ad Regem deferebantur: Facultas autem easdem Synodi Oecumenicæ judicio submittebat.

§. LVI.

Caraffæ jussu Pontificis capitali sententia damnati.

Ante aliquot menses Pius IV. sese iniquitatis, ac licentiosæ vitæ osorem, juratumque hostem esse, luculento demonstrabat argumento, dum Caraffam Cardinalem, ejusque Fratrem ex legum præscripto multari jusserat, eo quod ambo sub Pauli IV. Patru sui Pontificatu potentia, atque auctoritate sua fuissent abusi: cum autem judicii acta, quæ cum summa solertia conficiebantur, ipse Pontifex ad trutinam vocaret, ambo accusati mortis pœna digni censebantur; quapropter Caraffa Cardinalis profano Judici traditus nocte, quæ sextam a septima Martii die sejungit, laqueo suffocatus periit: Dux vero Montorius

Thu. n. 9.
Ciacon. tom. 3. in Pium IV. p. 870.